

Sygn. akt VII U 3217/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 kwietnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Maria Ołtarzewska

Protokolant: st.sekr.sądowy Alicja Jarzyna

po rozpoznaniu w dniu 11 kwietnia 2013 r. w Gdańsku

sprawy G. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania G. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 15 października 2012 r. nr (...) - (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje ubezpieczonemu G. P. prawo do stałej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 01 lipca 2012r. i stwierdza odpowiedzialność pozwanego organu rentowego za nie ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Sygn. akt VII U 3217/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 15 października 2012r Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił przyznania ubezpieczonemu G. P. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wskazując, że Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 10 października 2012r ustaliła, iż nie jest on niezdolny do pracy.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony wskazał, iż choruje na padaczkę miokloniczną spowodowaną zmianami w mózgu. Zarówno przyczyna choroby, jaki jej przebieg oraz skutki są na dzień dzisiejszy nieznanne. Cierpi on na niekontrolowane rzuty mimowolne lewej strony ciała, drżenie brody, zaburzenia mowy, zachwiania równowagi i bóle głowy.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany wniósł o jego oddaleniu i podtrzymał stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji. Podał ponadto, że ubezpieczony legitymuje się wymaganym stażem pracy na dzień złożenia wniosku..

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Ubezpieczony G. P. urodził się dnia (...). Pracował na różnych stanowiskach m.in. jako: kierownik ds. rozwoju, pracownik administracyjno-biurowy, konsultant i specjalista ds. reklamy, reprezentant handlowy, ekspedytor, sztauer, magazynier i operator suwnicy placowej.

Po okresie zasiłku chorobowego ubezpieczony pobierał świadczenie rehabilitacyjne do dnia 10 maja 2012r.

W dniu 27 lipca 2012 r. ubezpieczony złożył do pozwanego wniosek o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Lekarz Orzecznik ZUS, w orzeczeniu z dnia 31 sierpnia 2012 roku rozpoznał u ubezpieczonego: padaczkę miokloniczną, okresowe ruchy mimowolne kgl o typie mioklonii, zmianę ogniskową w obrębie mostu po lewej o okresie regresji i orzekł, że jest zdolny do pracy, z ograniczeniem pracy na wysokościach i przy maszynach w ruchu.

Od powyższego orzeczenia ubezpieczony złożył sprzeciw - w związku z czym skierowany został do Komisji Lekarskiej ZUS, która w orzeczeniu z dnia 10 października 2012r. dokonując rozpoznania: ruchów mimowolnych k g lewej o charakterze mioklonii, podejrzenia padaczki mioklonicznej, przypadek do dalszej obserwacji, mowy dyzartrycznej stwierdziła, iż zaczynający się proces neurologiczny, w obecnym stadium nasilenia u osoby bez zawodu, nie powoduje niezdolności do pracy.

Wobec powyższego decyzją z dnia 15 października 2012r. pozwany odmówił ubezpieczonemu prawa do renty.

Od tejże decyzji odwołał się on w niniejszej sprawie.

Na dzień złożenia wniosku o rentę ubezpieczony wykazał łączny staż pracy 18 lat i 1 dzień, zaś w ostatnim dziesięcioleciu przed złożeniem wniosku udowodnił 9 lat 4 miesiące i 22 dni okresów składkowych i nieskładkowych.

/ akta rentowe ubezpieczonego /

Na podstawie opinii biegłego lekarza sądowego specjalisty neurologa (k.25-26) i jego opinii uzupełniającej (k.55) Sąd ustalił, że rozpoznana u ubezpieczonego padaczka miokloniczna powoduje jego częściową niezdolność do pracy. Niezdolność ta istnieje od około 4 lat, a z uwagi na zmiany w badaniu MRI mózgu i rozszianymi objawami neurologicznymi, padaczka miokloniczna jest jedynie częścią rozpoczynającego się schorzenia degeneracyjnego mózgu z objawami jego zaniku – co powoduje, że niezdolności ubezpieczonego do pracy jest trwała.

Pozwany w piśmie procesowym z dnia 30 stycznia 2013r. (k.36-37) podzielił argumenty i wnioski orzecznicze biegłego neurologa w zakresie trwałej częściowej niezdolności ubezpieczonego do pracy.

Ubezpieczony również zgodził się ze stanowiskiem biegłego neurologa.

Sąd także podzielił stanowisko biegłego wyrażone w opiniach, bowiem opinie wydane zostały po przeprowadzeniu badania przedmiotowego i analizie dokumentacji medycznej – w tym wyników badań dodatkowych. Opinie są logicznie i wyczerpująco uzasadnione.

Mając na uwadze powyższe Sąd stwierdził, iż odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych - dalej: ustawa (Dz.U. z 2009r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.)) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, niezdolność do pracy powstała w okresie podlegania ubezpieczeniu społecznemu lub nie później niż 18 miesięcy od ich ustania.

W przypadku osób, które stały się niezdolne do pracy w wieku powyżej 30 lat, wymagany z mocy art. 58 w/w ustawy okres składkowy i nieskładkowy, to 5 lat w ostatnim dziesięcioleciu przed złożeniem wniosku o rentę lub przed powstaniem niezdolności do pracy.

Zgodnie zaś z treścią art. 12 ustawy, niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Ubezpieczony spełnia warunki wymagane do uzyskania prawa do rety, bowiem charakter schorzenia i stopień jego zaawansowania powoduje jego częściową niezdolność do pracy, niezdolność ta powstała w czasie pozostawania w stosunku pracy i ubezpieczony posiada wymagany co najmniej 5-letni staż pracy przed złożeniem wniosku o rentę.

Sąd Okręgowy uznał ponadto, iż organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nie ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania zaskarżonej decyzji, stosownie do treści przepisu, art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, zgodnie z którym, w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nie ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego.

Przez wyjaśnienie „ostatniej niezbędnej okoliczności” należy rozumieć wyjaśnienie ostatniej okoliczności koniecznej do ustalenia istnienia prawa wnioskodawczyni do świadczenia.

W orzecznictwie sądowym można odnaleźć wiele przykładów nieprawidłowego działania organu rentowego, za które organ ten „ponosi odpowiedzialność” i - w razie opóźnienia z tego powodu ustalenia prawa do świadczenia lub jego wypłaty - zobligowany jest do wypłaty należnych odsetek. Są to w szczególności wypadki bezpodstawnego pozostawienia bez rozpoznania wniosku strony o przyznanie prawa do świadczenia oraz nieprawidłowe orzeczenie w sprawie niezdolności do pracy do celów rentowych wydane przez Lekarza Orzecznika ZUS lub Komisję Lekarską ZUS (por. wyrok SN z 12 sierpnia 1998 r., sygn. akt II UKN 171/98, OSNAP nr 16/1999, poz. 521).

W niniejszej sprawie organ rentowy wydał decyzję odmawiającą przyznania ubezpieczonemu prawa do renty w oparciu o stanowisko Komisji Lekarskiej ZUS wyrażone w orzeczeniu z dnia 10 października 2012r. Biegły wydający opinię w niniejszej sprawie nie dysponował żadną nową dokumentacją, która nie byłaby dostępna dla pozwanego. Nie przeprowadzono żadnych dodatkowych badań ubezpieczonego. W tej sytuacji w ocenie Sądu pozwany błędnie przyjął, iż ubezpieczony jest zdolny do pracy. Dlatego też organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nie ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Mając na względzie przedstawione wyżej okoliczności Sąd w oparciu o art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. jak i cytowanych powyżej przepisów orzekł jak w sentencji.

SSO Maria Ołtarzewska